

Uoverensstemmelser ikke begrunde Nægtelse af Optagelse i eller Udelukkelse af Kassen“. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen nævnte, at den hidtil bestaaende Lov paa dette Omraade var blevet misbrugt. Det er mig ikke bekendt, at der har fundet Misbrug Sted, og selv om saa var, kan det dog ikke berettigede til at ændre en Lovbestemmelse paa den Maade, som det her sker, idet det reelle i Ændringen er, at Arbejdsløshedskasserne bliver forpligtet til at optage eller beholde Strejkebrydere eller andre moralsk set daarlige Medborgere indenfor Kassen. Ændringen har alene til Formaal at bevare Strejkebrydere indenfor Kasserne, altsaa at skabe Uro indenfor disse; thi ingen vil for Alvor tro, at det bliver nogen let Opgave for en saadan Mand, der efter vor Formening har forset sig overfor sine Kammerater, at møde paa samme Kontor, under samme Vilkaar som de andre. Jeg tror ikke, denne Bestemmelse vil faa megen Betydning, men jeg synes dog, at de konservative Partier skulde søge ikke at bringe flere Spørgsmaal ind, der kan bringe Splittelse indenfor Arbejdsløshedskasserne, end nødvendigt.

Det næste Ændringsforslag til § 10 er Ændringsforslag Nr. 13, der lyder saaledes: Til Stykke 2 føjes: „Optagelse kan dog ikke nægtes Personer; som godtgør umiddelbart efter Optagelsen at kunne faa Beskæftigelse af passende Varighed indenfor vedkommende Fag.“ Jeg vil gerne spørge, hvorledes man skal forstaa dette Udtryk „passende Varighed“, og jeg vil ogsaa gerne spørge, hvem der skal levere Attest for, at den paagældende Arbejder har faaet Arbejde „af passende Varighed“. Jeg tror, det vil blive meget svært at faa en Arbejdsgiver til at medgive Attest og kautionere for, at den paagældende Arbejder har faaet Arbejde „af passende Varighed“. Selve Begrebet er efter min Mening saa udflydende, at jeg gerne vil bede om en Forklaring paa, hvad man skal forstaa derved.

Ændringsforslag Nr. 14 gaar ud paa, at med Hensyn til Klager vedrørende Uoverensstemmelse om § 10 kan Direktørens Afgørelser indenfor et Tidsrum af 14 Dage indankes for Arbejdsnævnet med Appel til Indenrigsministeren. Man skyder her et tredie Led ind blandt dem, der hidtil har haft Afgørelsen, jeg kan ikke se til hvad Nytte, udover at det blot kan bidrage til at forsinke Afgørelsen for den paagældende Klager.

§ 12 bemyndiger Arbejdsdirektøren til at skønne om, hvorvidt de opkrævede Bidrag til Arbejdsløshedskasserne er tilstræk-

kelige. Det har hidtil været saaledes, at Kasserens Ledelse havde en Medbestemelsesret, men efter det stillede Forslag giver man Direktøren Diktatormyndighed til at paalægge Arbejdsløshedskasserne, hvilket Kontingent der skal betales. Man kan ganske vist appellere hans Afgørelse, men det forekommer mig dog at være urimeligt, at man taler om at opretholde Arbejdsløshedskasserne paa forsikringsmæssig Basis og saa fratager den forsikrede Medbestemelsesret med Hensyn til, hvilken Præmie han skal betale. I det hele taget maa jeg meget beklage, at man har fastholdt denne Ændring, som overhovedet ikke er paarkrævet, idet der, saa vidt mig bekendt, aldrig har været Uoverensstemmelser mellem Direktoratet og Kasserne; man er altid naaet til Enighed om, hvilket Kontingent der var nødvendigt for at opretholde Kasserne.

Til § 13 er der stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa at ændre det Tilskud, Kommunerne kan yde til Arbejdere med under 1500 Kr.s aarlig Fortjeneste, fra 35 pCt. til 30 pCt. Under Behandling af Sagen har man gjort opmærksom paa — og det er ogsaa gentaget af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen i Dag —, at det, man tilsigtede, var at komme de daarligst stillede mest til Hjælp. Det kan naturligvis ikke benægtes, at naar man graduerer Tilskuddet, kommer man de daarligst stillede mest til Hjælp, og man havde ogsaa ved at forhøje Procenten for Kommunetilskuddet fra 30 til 35 ønsket at give Udtryk herfor, men Sogneraadsforeningerne, der straks har mærket, at her maatte man være forberedt paa, at Landkommunerne kom til at yde et noget større Tilskud end hidtil, stillede straks hos Ministeren og i Udvalget og sagde, at det kunde der ikke være Tale om, og saa har den højtærede Minister og Flertallet halveret den Sympati, de havde for de daarligst stillede, og straks været parate til at nedsætte Kommunetilskuddet med de 5 pCt. I øvrigt er det reelle Forhold jo det, at for de flestes Vedkommende sker der en Nedsættelse af Stats- og Kommunetilskuddene. Man kan naturligvis godt besmykke det ved at sige, at det er de bedst stillede, man giver mindst, fordi man ønsker at hjælpe de daarligere stillede, men saa vilde det forekomme mig rimeligt, at man havde vist det i Gerning og givet et betydeligt højere Tilskud til de daarligst stillede Arbejdere. Det Statstilskud, man foreslaar nu, er i Virkeligheden ikke en Gang det, vi havde i 1924. Ved Loven af 4. Marts 1924 indgik Arbejdsløshedskasserne paa, at der skete en